

Apoll und Clytie

Ov. met. 4,190-270

<i>Éxigit indicii mémorem Cytheréia poenam inque vicēs illum, tēctōs quī laesit amōrēs, laedit amōre parī. quid nunc, Hyperione nāte, fōrma colórque tibī radiātaque lūmina prōsunt? nempe, tuīs omnēs quī terrās ígnibus ūris, úreris ígne novō, quīque ómnia cérnere dēbēs, Leucóthoēn spectās et vírgine fígis in ūna, quōs mundō dēbēs, óculōs. modo surgis Eōō tempérius caelō, modo sérius incidis undīs spectandíque morā brūmālēs pórrigis hōrās; déficis intérdum, vitiúmque in lūmina mentis trānsit, et obscúrus mortália pēctora terrēs. nec, tibi quod lūnae terrīs propiōris imāgo obstiterit, pallēs: facit hunc amor iste colórem. díligis hanc ūnam, nec tē Clymenéque Rhodósque nec tenet Aeaéae génetrīx pulchérissima Circēs, quaeque tuōs Clýtiē quamvīs dēspécta petēbat concúbítus ipsóque illō grave vulnus habēbat témpace: Leucóthoē multārum oblívia fēcit, gentis odóríferae quam fōrmósissima partū ēdidit Eurýnomē; sed postquam fília crēvit, quam mātēr cunctās, tam mātrem fília vīcit. rēxit Achaeméniās urbēs pater Órchamus isque séptimus ā prīscō numerātur orígine Bēlō. axe sub Hespériō sunt páscua Sōlis equórum: ambrósiam prō grāmīne habent; ea fessa diúrnīs membra ministériīs nūtrit reparátque labōri. dumque ibi quadrípedēs caeléstia pábula carpunt noxque vicem péragit, thálamōs deus intrat amātos versus in Eurynómēs fáciem genetrícis et inter bis sex Leucóthoēn fámulās ad lūmina cernit lévia versátō dūcéntem stámina fūsō. ergō ubi ceu mātēr cārae dedit óscula nātae, 'rēs' ait 'arcāna est: fámulae, discédite, nēve ērípíte arbitrium mātří sēcréta loquéndī.' pārúerant. thalamóque deus sine teste relíctō 'ille ego sum' dīxit 'qui longum mētior annum ómnia quī vídeō, per quem videt ómnia tellūs, mundi óculus: mihi, crēde, placēs.' pavet illa metúque et colus et fūsī dígitīs cecidére remíssīs.</i>	190 195 200 205 210 215 220 225
--	--

<i>ipse timor décuit, nec lóngius ille morátus in vēram rédiit spéciem solitúmque nitórem; at virgō quamvīs inopínō térrita vīsū victa nitóre deī pósito vim passa queréllā est.</i>	230
<i>Invidit Clýtiē (neque enim moderátus in illā Sōlis amor fúerat) stimulátaque paélicis irā vūlgat adultérium diffāmátúmque parénti índicat; ille ferōx inmānsuētúsque precántem tendentémque manūs ad lúmina Sōlis et ‘ille vim tūlit invítae’ dīcéntem dēfodit altā crūdus humō tumulúmque super gravis addit harénae. díssipat hunc rádiīs Hyperíone nātus itérque dat tibi, quā possīs dēfóssōs prómere vultūs; nec tū iam potérās ēnéctum póndere terrae tóllere, nympha, caput, corpúsque exsángue iacábās: nīl illō fertur volúcrum moderátor equórum post Phaëthontéōs vīdisse doléntius ígnes. ille quidem gélidōs radiórum víribus artūs sī queat in vívum temptat revocáre calórem, sed quóniam tantīs fátum conátibus obstat, néctare odórátō sparsit corpúsque locúmque múltaque praequéstus ‘tangēs tamen aéthera’ dīxit. prótinus inbútum caeléstī néctare corpus dēlicuit terrámque suō madefécit odóre, vírgaque per glaebās sēnsim rádícibus actīs túrea surréxit tumulúmque cacúmine rūpit.</i>	235
<i>At Clýtiēn, quamvīs amor excūsáre dolórem indiciúmque dolor póterat, nōn ámplius auctor lúcis adit Venerísque modum sibi fēcit in illā. tábuit ex illō dēménte amóribus ūsa nymphárum inpátiens et sub Iove nocte diéque sēdit humō nūdā nūdīs incómpta capillīs, perque novem lūcēs expers undaéque cibíque róre merō lacrimísque suīs iēiúnia pāvít nec sē móvit humō: tantum spectābat eúntis óra deī vultúsque suōs flectēbat ad illum. membra ferunt haesísse solō, partémque colóris lúridus exsánguēs pallor convértit in herbās; est in parte rubor, violaéque simíllimus óra flōs tegit. illa suum, quamvīs rádíce tenétur, vértitur ad Sōlem mutátaque servat amórem.</i>	240
	245
	250
	255
	260
	265
	270